

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 7 lutego 2024 r. w sprawie T-146/22, Ryanair/Komisja (KLM II; COVID-19), wniesione w dniu 16 kwietnia 2024 r. przez Komisję Europejską

(Sprawa C-266/24 P)

(C/2024/3596)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Flynn, J. Carpi Badía oraz M. Farley, w charakterze pełnomocników)

Druga strona postępowania: Ryanair DAC, Republika Francuska, Królestwo Niderlandów, Société Air France, Air France-KLM, Koninklijke Luchtvaart Maatschappij NV

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uwzględnienie odwołania i uchylenie zaskarżonego wyroku;
- skorzystanie z przyznanego mu w art. 61 akapit pierwszy zdanie drugie statutu Trybunału Sprawiedliwości uprawnienia do wydania ostatecznego orzeczenia w sprawie;
- tytułem żądania ewentualnego – przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania w celu zbadania zarzutów, które nie zostały jeszcze ocenione; oraz
- orzeczenie, że rozstrzygnięcie o kosztach niniejszego postępowania nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie, jeżeli sprawa zostanie skierowana do ponownego rozpoznania przez Sąd, lub obciążenie Ryanaira kosztami postępowania, jeżeli Trybunał wyda orzeczenie kończące postępowanie w sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu odwołania wnosząca je podnosi dwa zarzuty.

Po pierwsze, Sąd zastosował błędne kryterium w celu określenia, kiedy beneficjent pomocy jest ograniczony do jednego lub kilku podmiotów w ramach grupy przedsiębiorstw do celów unijnych zasad pomocy państwa. W szczególności Sąd naruszył prawo, stwierdzając, że okoliczności wskazują jedynie na to, że: (i) ogólnie rzecz biorąc, Air France-KLM, jako spółka dominująca najwyższego szczebla, może sprawować pewien stopień kontroli nad Société Air France (Air France) i Koninklijke Luchtvaart Maatschappij (KLM) i ich spółkami zależnymi; oraz (ii) istnieje pewien stopień integracji, koordynacji i współpracy między Air France, Air France-KLM i KLM, wystarczający, aby wykazać, że Air France-KLM i Air France rzeczywiście skorzystały z pomocy – a zatem należy je uznać za beneficjentów do celów unijnych zasad pomocy państwa – w sytuacji gdy szczegółowa treść i warunki przyznania pomocy wyraźnie uniemożliwiają wykorzystanie pomocy na rzecz Air France-KLM i Air France.

Po drugie, Sąd niezgodnie z prawem zastąpił ocenę Komisji własną oceną przy ustalaniu, czy jedynie niektóre spółki z grupy Air-France-KLM są beneficjentem środka pomocy – dziedzina, którą sądy Unii uznały za wymagającą złożonych ocen ekonomicznych i w odniesieniu do której Komisja dysponuje szerokim zakresem uznania – nie wykazując w wystarczający sposób, że rozumowanie Komisji było dotknięte oczywistym błędem w ocenie.